Р Е Ш Е Н И Е
№ 44073

гр. София, 10.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 16 състав,** в публично заседание на 21.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ася Тодорова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **8777** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Т. С. К., с ЕГН [ЕГН], подадена чрез адв. А. Т., със съдебен адрес: [населено място], [улица], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № GPAM-2964212/09.07.2026 г. по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ от Закона за движение по пътищата (ЗДвП), издадена от М. Г. Н., на длъжност полицейски инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), Отдел „Пътна полиция“ (ОПП) - СДВР, с която на Т. С. К. е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП - временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца. В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на оспорената заповед, издадена в противоречие с материалноправни разпоредби, при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, липса на мотиви, нарушаване на принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК и в несъответствие с целта на закона. Оспорва се извършеното нарушение от Т. С. К., тъй като същият не е бил собственик на управляваното от него МПС и не е знаел за служебно прекратената регистрация поради липса на сключена застраховка „Гражданска отговорност“. Излагат се доводи, че и собственикът на процесния автомобил не е бил уведомен за служебно прекратената регистрация на автомобила от страна на Гаранционен фонд. Сочи се, че непосредствено след извършената проверка е сключена валидна застраховка „Гражданска отговорност“ и служебната регистрация е била възстановена, поради което оспорената заповед е непропорционална и несъответна на целта на закона. Иска се от съда да отмени оспорената

заповед. Претендира се присъждане на направените по делото разноски.
В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява, представлява се от адв. Г. (преупълномощен от адв. А. Т.), който поддържа жалбата и моли да бъде отменена оспорената заповед като незаконосъобразна. Претендира присъждане на направените по делото разноски, за което представя договор за правна защита и съдействие.
Ответникът Полицейски инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), Отдел „Пътна полиция“ (ОПП), редовно призован, се представлява от юрисконсулт П., който оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна по съображения, подробно изложени в депозирани писмени бележки от 16.10.2026 г. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.
Софийска градска прокуратура, редовно уведомена съгласно чл. 16, ал. 1, т. 3 от АПК, не изпраща представител и не изразява становище по основателността на жалбата.
По делото са събрани писмени доказателства.
Въз основа на събраните в производството доказателства съдът намира за установено следното от фактическа страна:
Производството е започнало със съставяне на Акт за установяване на нарушение (АУАН) серия GA № 5779713 от 09.07.2026 г. от М. Г. Н., на длъжност инспектор при Отдел „Пътна полиция“ – СДВР, в присъствието на свидетеля И. Г. И., за това, че на 09.07.2026 г. около 16:30 часа в [населено място] по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица], Т. С. К. е управлявал лек автомобил „Т. Я.“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на С. С. К., като при извършена проверка пред № 54 след направена справка с ОДЧ при ОПП-СДВР е установено, че водачът управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред – автомобилът е със служебно прекратена регистрация от 09.06.2026 г. по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП поради липса на сключена валидна задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. Актосъставителят е приел, че с деянието си Т. С. К. е нарушил разпоредбата на чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП – управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред. На 09.07.2026 г. на Т. С. К. на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП във връзка с чл. 22 от ЗАНН с оспорената в настоящото производство Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № GPAM-2964212 от 09.07.2026 г., издадена от М. Г. Н., на длъжост инспектор към СДВР, Отдел „Пътна полиция“ СДВР, е наложена принудителна административна мярка временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от шест месеца. Заповедта е връчена лично на адресата на 09.07.2026 г., а жалбата срещу нея е подадена, чрез административния орган, на 10.07.2026 г.
От приетата по делото справка АИС-КАТ-Регистрация се установява, че лек автомобил „Т. Я.“ с рег. [рег.номер на МПС] , рама № V. е регистриран като собственост на С. С. К.. На 09.06.2026 г. в 04:25 часа регистрацията му е прекратена служебно по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП при уведомление от Гаранционния фонд за липса на застраховка „Гражданска отговорност“. От същата справка безспорно се установява, че на 09.07.2026 г. в 17:42 часа (приблизително един час след извършване на проверката) е извършена служебна промяна на регистрацията на МПС - служебно възстановяване на регистрацията по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП при получено уведомление от Гаранционния фонд за сключена валидна застраховка „Гражданска отговорност“ по застрахователна полица № BG/06/126002392671 със срок на валидност до 08.07.2027 г.
Въз основа на установеното съдът достига до следните правни изводи:
Жалбата, въз основа на която е образувано производството по оспорване на приложената ПАМ, е

процесуално допустима, като подадена от надлежна страна, адресат на неблагоприятен за нея акт, подлежащ на съдебен контрол и в срок.
Разгледана по същество жалбата е основателна.
Нормата на чл. 168, ал. 1 от АПК определя, че съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен, въз основа на представените от страните доказателства, да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания за оспорване на административните актове по смисъла на чл. 146 от АПК.
Принудителните административни мерки (ПАМ) са форма на изпълнителна дейност, чрез която се дава легален израз на държавната принуда, упражнявана в предвидените от закона случаи. По своята правна същност те са актове на държавно управление от категорията на индивидуалните административни актове и следва да бъдат подчинени на принципа на законност както по отношение на издаването им, така и по отношение на изпълнението им. Спазването на изискванията за законност при издаване на акта е гаранция за законосъобразността на самата мярка. Принудителните мерки трябва да бъдат прилагани само в изрично и точно изброени в закон или указ случаи. Компетентният орган не може да ги налага произволно, т. е. те трябва да са точно посочени в правната норма и да се прилагат по реда и начина, предвидени там. Издаването им трябва да е в съответствие с целта на закона, по който са предвидени (чл. 22 и чл. 23 от ЗАНН). Самите материалноправни норми, с които се предвиждат такива мерки, подлежат на стриктно и ограничително тълкуване, доколкото визираните в хипотези са им предпоставки са с изключителен характер и прилагането им засяга директно и безусловно правната сфера на адресата.
Волеизявлението за прилагането на ПАМ се обективира в заповед, която има характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, поради което следва да отговаря на всички изисквания към съдържанието и формата на административните актове. Освен това нормата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП предвижда принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 2а, т. 4, т. 5, б. „а“ и т. 6 и 7 да се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. При наличието на предвидените в закона материалноправни предпоставки административният орган няма право на избор или на свободна преценка дали да наложи ПАМ или не, а е длъжен да издаде административен акт с указаното от закона съдържание, тоест той действа при условията на обвързана компетентност.
Оспорената заповед е издадена от овластен с правомощията за издаването ѝ орган, въз основа на разрешена от закона делегация (чл. 172, ал. 1 от ЗДвП), със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. на Директора на СДВР. Оспорената заповед е издадена от лице, което е материално и териториално компетентен орган по смисъла на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, според който принудителните административн мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. „а“, т. 6 и 7 от ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Делегацията на правомощия е надлежно установена с оглед представената заповед на Директора на СДВР. Със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи СДВР е определена като структура, осъществяваща контрол по ЗДвП, а със Заповед № 513з-3065/17.03.2026 г. на Директора на СДВР издателят М. Г. Н. заема длъжността полицейски инспектор в 01 група „Административно-наказателна дейност“ на 03 сектор „Административно обслужване“ към Отдел „Пътна полиция“ при СДВР. В конкретната хипотеза актът за прилагане на ПАМ е издаден от компетентен административен орган, в пределите на неговата материална (предметна) и териториална компетентност съобразно оправомощаващата заповед - Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. на

Директора на СДВР.
Оспорената заповед за прилагане на ПАМ е постановена в писмена форма и съдържа изискуемите се реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК. Посочено е както правното основание за упражненото административно правомощие, така и фактите и обстоятелствата, възприети като релевантни за наличието на материалноправните предпоставки за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“, „гг“ от ЗДвП. Поради това, съдът приема, че изискването на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК за постановяване на мотивиран административен акт е изпълнено. Като фактически основания, мотивирали административния орган да постанови оспорената заповед, е посочена фактическата обстановка във връзка с констатираното нарушение със съставения АУАН от компетентно длъжностно лице. В оспорената заповед е посочено правното основание за издаване на акта – чл. 171, т. 1, б. „з“, „гг“ от ЗДвП. Предвид наличието на посочени фактически и правни основания за издаването на заповедта става ясно в конкретния случай от кои юридически факти органът черпи упражненото от него публично субективно право. В този смисъл съдът намира, че процесната заповед е в изискуемата писмена форма, като формално съдържа фактически и правни основания за нейното издаване.
Съдебният контрол за материална законосъобразност на обжалвания административен акт обхваща преценката налице ли са установените от административния орган релевантни юридически факти (изложени като мотиви в акта) и доколко същите се субсумират в посочената като правно основание за неговото издаване правна норма, съответно - следват ли се разпоредените с акта правни последици.
Настоящият състав приема, че оспореният акт е издаден при съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на материалния закон.
Правното основание, на което е издадена оспорената заповед, както се посочи по-горе, е разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „з“, „гг“ от ЗДвП. Нормата на чл. 171, т. 1, б. „з“, „гг“ от ЗДвП е категорична, че за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага ПАМ временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 6 месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5. В разпоредбата на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП (изм. ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено да се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 месеца и с глоба 500 лева водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер. В конкретния случай мотивите на административния орган за прилагане на ПАМ са, че на 09.07.2026 г. около 16:30 часа Т. С. К. в [населено място] е управлявал лек автомобил „Т. Я.“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на С. С. К., по [улица]пред № 54 с посока на движение от [улица]към [улица], като при извършена проверка след направена справка с ОДЧ при ОПП-СДВР е установено, че водачът управлява МПС със служебно прекратена регистрация по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП.
Съгласно чл. 143, ал. 10 от ЗДвП служебно се прекратява регистрацията на пътни превозни средства, за които е получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от Кодекса за застраховането. Служебно прекратена регистрация на пътно превозно средство се възстановява служебно при предоставени данни за сключена застраховка от Гаранционния фонд по реда на чл. 574, ал. 6 или по желание на собственика след представяне на валидна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. По аргумент от разпоредбата на чл. 140, ал. 1 от ЗвП

управлението на моторно превозно средство със служебно прекратена регистрация се приравнява на управление на нерегистрирано по надлежния ред МПС.
Безспорно е в конкретния случай, че нарушението е констатирано на 09.07.2026 г. около 16:30 часа съгласно представения по делото Акт за установяване на нарушение (АУАН) серия GA № 5779713 от 09.07.2026 г. От приложените по делото доказателства безспорно се установява, че на 09.07.2026 г. е сключена задължителната застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите за лек автомобил „Т. Я.“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на С. С. К.. По делото е приета комбинирана застрахователна полица № BG/06/126002392671 за застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, сключена на 09.07.2026 г., със срок на валидност от 09.07.2026 г. до 08.07.2027 г. В тази връзка основателно е възражението на жалбоподателя, че към датата на налагане на ПАМ - 09.07.2026 г. в конкретния случай процесният автомобил е разполагал с валидно сключена застраховка гражданска отговорност. Сключването на задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите за процесния автомобил е пряко относимо към материалноправното основание за прилагане на мярката, защото служебното прекратяване по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП е обусловено именно от липсата на валидна застраховка „Гражданска отговорност“. При сключване на застраховката причината за прекратяването на регистрацията се отстранява и регистрацията подлежи на служебно възстановяване по административен ред. Разпоредбата на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП предвижда служебно възстановяване на регистрацията на превозното средство при представяне на валидна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. По делото е представена справка АИС-КАТ-Регистрация, съгласно която регистрацията на процесния автомобил марка „Т. Я.“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на С. С. К., е била служебно възстановена на 09.07.2026 г. в 17:42 часа. В случая не е посочен час на издаване на оспорената заповед. При наличието на това установяване, съгласно което причината за служебното прекратяване на регистрацията на управлявания от жалбоподателя автомобил е била незабавно отстранена и е възстановена служебно регистрацията на същия автомобил на това основание на 09.07.2026 г., т.е. на датата на издаване на оспорената заповед, съдът намира, че в конкретния случай отсъства основанието за прилагане на оспорената ПАМ. В този смисъл към датата на издаване на оспорената заповед не са били налице материалноправните предпоставки за прилагане на мярката, а именно наличие на служебно прекратена регистрация поради липса на застраховка „Гражданска отговорност“, т.е. не са били налице законоустановените предпоставки за издаване на оспорената заповед.
За пълнота на изложението следва да бъде посочено, че след измененията на ЗДвП, включително към датата на издаване на обжалваната заповед, отпаднало се явява законовото изискване за уведомяване на собственика на МПС от съответните органи на МВР за прекратена регистрация на автомобила в хипотезата по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП. Считано от 01.08.2025 г., обаче, нормата на чл. 574, ал. 10 от Кодекса за застраховането (КЗ) регламентира, че Информационният център уведомява собствениците на превозни средства, за които не е сключен договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите или сключеният застрахователен договор е бил прекратен и не е подновен и им дава срок 14 дни от датата на изпращане на уведомлението да представят доказателства за наличие на сключен и действащ застрахователен договор за тази застраховка. Според чл. 574, ал. 11 от КЗ когато в срока по ал. 10 не са били предоставени доказателства за сключен договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, Гаранционният фонд уведомява компетентния за регистрацията на пътни превозни средства в Република България орган да прекрати регистрацията на превозното средство. Въз основа на посочената нормативна регламентация следва изводът, че установеното задължение за уведомяване по чл. 574, ал. 10 от КЗ е съществено

изискване за законосъобразност на прилаганите правни последици, с които законът свързва липсата на сключен, валиден и действащ договор за застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, в това число на налаганите административни санкции и принудителни административни мерки, тъй като именно с това нормативно установено изискване се обезпечава спазването на основните принципи по чл. 4 и чл. 6 от АПК – за законност и съразмерност. Нещо повече, дори и съгласно разпоредбата на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП (в действащата й редакция след изменението, обн. ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) да липсва законово предвидено задължение за органите на МВР за уведомяване на собственика на автомобила за служебно прекратена регистрация на автомобила след получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от Кодекса за застраховането, към датата на вмененото нарушение, както и към момента на издаване на оспорената заповед, в действащата нормативна уредба такова задължение за уведомяване продължава да съществува - чл. 18б, ал. 2 във връзка с ал. 1, т. 8 от Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства (Наредбата). Сочената разпоредба регламентира уведомяване на собственика на ППС, посочен в регистъра, при служебно прекратена регистрация на превозното средство по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП след уведомление от Гаранционния фонд. Съгласно чл. 18б, ал. 1 от Наредбата прекратяване на регистрацията по чл. 18, ал. 1, т. 2 се извършва: т. 8. - по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП след уведомление от Гаранционния фонд. Съгласно чл. 18б, ал. 2 от Наредбата при прекратяване регистрацията по ал. 1, т. 1, 2, 3, 4 или 8 се уведомява собственикът на ПС, посочен в регистъра. Както се посочва в Тълкувателно постановление № 2 от 5.04.2023 г. на ОСС от НК на ВКС, Първа и Втора колегия на ВАС „... в случая се касае за незнание на факт от обективната действителност - за извършеното служебно прекратяване на регистрацията на моторно превозно средство на основание чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, тоест на фактическо обстоятелство, което принадлежи към състава на административното нарушение по чл. 175, ал. 3, предл. първо от ЗДвП.... Не е налице публично достъпен регистър, в който да се извърши справка за служебно прекратената регистрация. Р. по чл. 4, ал. 1, т. 12 и ал. 2 от Наредба № 54/2016 г., в който е отбелязано, че моторно превозно средство е със служебно прекратена регистрация поради липса на застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, е със защитена информация... Съгласно чл. 18б, ал. 2 от Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. при прекратяване на регистрацията по ал. 1, т. 1, 2, 3, 4 или 8, се уведомява собственикът на превозното средство...“. Липсата на застраховка „Гражданска отговорност“ не е предмет на спор към датата на извършване на проверката, но в случая по делото няма доказателства за извършено уведомяване на собственика на автомобила за липсата на валиден и действащ договор за застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите относно процесното МПС нито от Гаранционния фонд, нито от Информационния център, поради което не може да се приеме, че е изпълнен фактическият състав на чл. 574, ал. 10 от КЗ, за да се пристъпи към изпълнение на изискването по чл. 574, ал. 11 от КЗ, съответно да се прекрати служебно регистрацията на автомобила в хипотезата на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, което да обоснове прилагането на процесната ПАМ за управление на МПС, чиято регистрация е била служебно прекратена по реда на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП. Следва да се отбележи, че, доколкото в тежест на правоприлагащия орган е да установи и да докаже съществуването към датата на издаване на оспорения акт на всички релевантни факти и обстоятелства, обуславящи наличието на възприетата материалноправна предпоставка за налагане на ПАМ, доказателства за изискуемото се уведомяване на собственика на автомобила по чл. 574, ал. 10 от КЗ следва да са били събрани към момента на извършеното служебно

прекратяване на регистрацията на автомобила по реда на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, респективно към датата на постановяването на акта за налагане на ПАМ. В случая доказателства за изпълнение на процедурата за уведомяване към датата на издаване на обжалваната заповед не са били събрани и не са налични по делото, но и никъде в заповедта не е посочен релевантният факт на уведомяването.

Всичко гореизложено освен че сочи на допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила при постановяването на оспорения акт от гледна точка на изискването по чл. 35 от АПК за изясняване на всички релевантни факти и обстоятелства, обуславя и недоказаност на елементите на административното нарушение, извършването на което е възприето като материалноправно основание за прилагането на процесната ПАМ. В този смисъл допуснатите процесуални нарушения са довели до фактическа, правна и доказателствена необоснованост на направения от правоприлагащия орган извод за наличие на основание за налагане на ПАМ по отношение на жалбоподателя.

В случая, както се посочи, причината за служебното прекратяване на регистрацията на процесния автомобил е била отстранена незабавно след констатирането й. В този смисъл съдът намира и, че оспорената заповед не съответства на целта на закона и е в противоречие с принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК. Принудителните административни мерки, каквато по дефиниция и по съдържание е приложената мярка по чл. 171, т. 1, буква „з“, „гг“ от ЗДвП, са форма на държавна принуда, налагащи неблагоприятни последици на адресата с цел постигане на правно определен резултат. Принудителните административни мерки по чл. 171 от ЗДвП имат превантивен и преустановителен характер. Те не представляват санкция за вече извършено административно нарушение, а средство за предотвратяване или преустановяване на нарушение и за гарантиране на безопасността на движението по пътищата. Правният резултат, който законът цели с прилагането на ПАМ по чл. 171, т. 1 от ЗДвП, е осигуряване безопасността на движението по пътищата и преустановяване на нарушенията. От друга страна, обаче, разпоредбите на чл. 6, ал. 1 и ал. 5 от АПК регламентират като проявление на принципа за съразмерност задължение за административните органи да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Това, от една страна, гарантира осъществяването на преследваната от закона цел, без да се надхвърля необходимото за нейното постигане, а, от друга – прилагането на ограничителните мерки да се основава изключително на личното поведение на лицето. Именно поради това тяхното прилагане следва да бъде съобразено с конкретната фактическа обстановка и с необходимостта от защита на обществения интерес, който законът цели да охранява. В случая причината за служебното прекратяване на регистрацията е била отстранена, регистрацията на автомобила е служебно възстановена, поради което напълно безпредметно е отнемането на СУМПС на водача на този автомобил за срок до решаване на въпроса за отговорността му, но не за повече от 6 месеца, тъй като целите на ПАМ са постигнати, а продължаващото действие на мярката „временно отнемане на СУМПС“ не допринася за постигане на целите на закона и представлява несъразмерно ограничаване на правата на жалбоподателя, в противоречие с принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК. В разглеждания случай целта на закона – да се гарантира наличие на задължително застрахователно покритие за участието на автомобила в пътното движение е била постигната практически незабавно. В този смисъл заповедта е непропорционална и несъответна на целта на закона. При установените факти по преписката неясно и необосновано остава как наложената ПАМ би изпълнила иманентно присъщите за всяка ПАМ превантивни или преустановителни цели и функции.

В тази връзка следва да бъде съобразена и актуалната практика на Върховен административен съд (ВАС), съгласно която при преценката за законосъобразност на принудителните

административни мерки съдът следва да съобрази не само формалното наличие на предпоставките за тяхното прилагане, но и дали при конкретните факти административната принуда действително реализира преследваната от закона цел. В този смисъл са Определение № 533/19.01.2026 г. по адм. дело № 12298/2025 г., Определение № 1738/16.02.2026 г. по адм. дело № 1267/2026 г., Определение № 1661/13.02.2026 г. по адм. дело № 979/2026 г. и Определение № 4283/20.04.2026 г. по адм. д. № 1775/2026 г. на ВАС, в които се приема, че, когато към момента на издаване на акта или непосредствено след това са настъпили обстоятелства, от които следва, че защитимата от закона цел е вече постигната, продължаването на административната принуда не може да се разглежда изолирано от конкретната фактическа ситуация и не може да се ползва с презумпция за автоматична съразмерност.

С оглед изложеното съдът намира, че оспорената заповед е издадена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, в противоречие и при неправилно приложение на материалния закон и в несъответствие с целта на закона, поради което следва да бъде отменена като незаконосъобразна.

При този изход на спора основателна е претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски. Доказано заплатени са такива за държавна такса в размер на 5, 11 евро и за адвокатско възнаграждение съгласно представения договор за правна защита и съдействие в размер на 600 евро. Неоснователно е искането на ответната страна за намаляване на възнаграждението поради прекомерност, доколкото размерът съответства на фактическата и правна сложност на делото и на извършените процесуални действия от страна на процесуалния представител на жалбоподателя.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд София-град, III отделение, 16 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № GPAM-2964212 от 09.07.2026 г. по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ от Закона за движение по пътищата (ЗДвП), издадена от М. Г. Н., на длъжност полицейски инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), Отдел „Пътна полиция“ (ОПП) - СДВР, с която на Т. С. К. е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП - временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) да заплати на Т. С. К. с ЕГН [ЕГН] сумата от 605,11 (шестстотин и пет евро и единадесет евроцента) евро разноски по делото.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване съгласно чл. 172, ал. 5, изр. второ от Закона за движение по пътищата.

СЪДИЯ: